

عنوان مقاله:

وحدت وجود از منظر علامه محمدتقی جعفری

محل انتشار:

فصلنامه فلسفه دین، دوره 12، شماره 4 (سال: 1394)

تعداد صفحات اصل مقاله: 24

نویسندگان:

عبدالله نصری - عضو هیات علمی فلسفه و کلام اسلامی، دانشگاه علامه طباطبایی

حمزه نادعلی زاده - دانشجوی دکتری حکمت متعالیه، دانشگاه آزاد تهران مرکز

خلاصه مقاله:

شاید بتوان مهم ترین بحث از مباحث کلام، فلسفه و عرفان نظری را، بحث درباره توحید و حقیقت آن دانست. در این بین دیدگاه ها و اختلاف نظرهای بسیاری بین اهل کلام و فلاسفه و عرفا وجود دارد که کتاب های بسیاری در این عرصه به آنها اختصاص داده شده است. اهل کلام و فلاسفه مشاء، به بینونت خالق و مخلوق رای داده اند؛ متفکران اشراقی به نوعی وحدت معتقدند که کثرت را شامل می شود. موسس حکمت متعالیه به تبع فهلویون، وحدت تشکیکی و سپس به تبع اهل عرفان، نوعی از وحدت شخصی وجود را مطرح کرد. عرفا نیز وحدت شخصی وجود را رای ادق می دانند. یکی از متفکران معاصر، یعنی استاد محمدتقی جعفری نیز در آثار خود به طور پراکنده به این مسئله پرداخته و در ظاهر امر به مخالفت های بسیار و اشکال های متعددی در مقابل دیدگاه وحدت وجود همت گمارده است. ما در این مقاله، ضمن طرح اشکال های ایشان، به بازسازی دیدگاه وی در زمینه «ارتباط خالق و مخلوق» پرداخته ایم و به این نتیجه رسیده ایم که باید به نظریات استاد جعفری در دو مقام توجه کرد. ایشان در مقام نخست با نگاه پانته ایستی به نقد «وحدت وجود» عرفا می پردازد، حال آنکه در ایستار دوم از حیات علمی خویش، به دیدگاه عارفان نزدیک شدند و وحدت شخصی وجود را پذیرفتند.

کلمات کلیدی:

رابطه خالق و مخلوق، سنخیت، علامه جعفری، وحدت شخصی وجود

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1741081>

